Lietas Nr. 11096213014
Lietas arhīva Nr. K28-0179-15/3

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2015.gada 12.februārī

Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesa
tiesnese I.Ramane
piedaloties prokurorei M.Griķei
izskatīja atklātā tiesas sēdē krimināllietu

/pers. A/, personas kods /personas kods/,

apsūdzēta Krimināllikuma 221.[1] panta pirmajā daļā paredzētā nozieguma izdarīšanā.

Aprakstošā daļā

/pers. A/ realizēja nelikumīgu alkoholisko dzērienu (pašizgatavotu alkoholisko dzērienu), un tieši:

2014.gada 25.novembrī ap plkst.10.45, /pers. A/, mantkārīgu motīvu vadīts, /adrese/, nelikumīgi par 2 *euro* pārdeva 500 mililitrus bezkrāsas, caurspīdīgu šķidrumu, ar specifisku smaržu un stiprumu (etilspirta saturu) 37,2%, kas saskaņā ar 2014.gada 1.decembra ekspertu atzinumu par komisijas spirta un alkoholisko dzērienu ekspertīzes veikšanu Nr.1420555, ir pašizgatavots alkoholisks dzēriens, kas izgatavots no etilspirta un ūdens.

Tādējādi ar šādām darbībām /pers. A/ izdarīja Krimināllikuma 221.[1] panta pirmajā daļā paredzēto noziegumu.

Tiesas sēdē apsūdzētais /pers. A/ savu vainu nozieguma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 221.[1] panta pirmajā daļā atzina pilnībā, izdarīto nožēloja un pieteica lūgumu neveikt pierādījumu pārbaudi tiesas izmeklēšanā, apliecinot, ka viņam saprotama pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas būtība un procesuālās sekas.

Tiesa, ņemot vērā to, ka apsūdzētais tiesas sēdē savu vainu viņam izvirzītajā apsūdzībā atzina pilnībā, izteica lūgumu skatīt lietu bez pierādījumu pārbaudes, kam piekrita prokurore M.Griķe, kā arī to, ka tiesai pēc lietas materiālu pārbaudes nav radušās šaubas par apsūdzētā vainu, izskaidrojot pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas procesuālo būtību un sekas, saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499.pantu, nolēma neveikt pierādījumu pārbaudi tiesas izmeklēšanā.

Motīvu daļa

Tiesa uzskata, ka apsūdzētā /pers. A/ vaina nelegāli izgatavota (ražota) alkoholiskā dzēriena, kurš nav alkoholisks dzēriens, bet kuru piedāvā kā alkoholisko dzērienu (nelikumīgi alkoholiskie dzērieni) realizācijā ir pierādīta pilnībā un viņa noziedzīgās darbības pirmstiesas kriminālprocesā pareizi kvalificētas pēc Krimināllikuma 221.[1] panta pirmās daļas.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499.panta trešo daļu tiesas izmeklēšanā pārbaudot apsūdzētā personu raksturojošos datus konstatēts, ka /pers. A/ iepriekš sodīts ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona 2014.gada 2.decembra spriedumu ar brīvības atņemšanu uz 4 (četriem) mēnešiem nosacīti ar pārbaudes laiku uz 6 (sešiem) mēnešiem, spriedums stājies likumīgā spēkā 2014.gada 13.decembrī. Ziņu par psihiskiem traucējumiem nav, ir pastāvīga dzīvesvieta, pensionārs, apgādnieku un apgādājamo personu nav.

Nosakot apsūdzētajam soda veidu un mēru, tiesa vadās no Krimināllikuma 35.panta otrajā daļā noteiktā soda mērķa – vainīgo personu sodīt par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, kā arī panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas, un Krimināllikuma 46.pantā noteiktajiem soda noteikšanas vispārīgiem principiem, ņemot vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, vainīgo personību, viņu atbildību mīkstinošos.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta trešo daļu /pers. A/ izdarījis mazāk smagu noziegumu, noziedzīgs nodarījums apdraudējis tautsaimniecības intereses.

Tiesa, atbilstoši Krimināllikuma 47.panta otrajai daļai, par apsūdzētā atbildību mīkstinošu apstākli atzīst to, ka viņš vaļsirdīgi atzinies izdarītajā un nožēlo to. Krimināllikuma 48.pantā noteiktie apsūdzētā atbildību pastiprinošie apstākļi nav konstatēti.

Izvērtējot apsūdzēto raksturojošos datus un tos pierādījumus, kas var ietekmēt piespriežamā soda veidu un mēru, tiesa secina, ka pastāv viens apsūdzētā atbildību mīkstinošs apstāklis. Atbildību pastiprinošu apstākļu nav, bet apsūdzētais iepriekš sodīts par analoģisku noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu. Ar noziegumu materiāls zaudējums nav nodarīts.

Krimināllikuma 221.[1] panta pirmās daļas sankcijā noteikti alternatīvi piemērojami soda veidi – brīvības atņemšana, piespiedu darbs un naudas sods.

Nosakot apsūdzētajam piemērojamo soda veidu, tiesa, atbilstoši Krimināllikuma 46.panta otrās daļas prasībām, ņemot vērā lietā konstatētos apstākļus, to, ka izdarīts tīšs noziedzīgs nodarījums, kas nav radījis tiešus materiālos zaudējumus, bet bijis vērst pret tautsaimniecības interesi kopumā, izvērtējot apsūdzētā personību un ievērojot mantisko stāvokli, secina, ka naudas sods nav piemērojams, jo tiesai ir pamatotas šaubas, ka līdzekļu trūkums liegs apsūdzētajam izpildīt šo soda veidu. Tāpat tiesa uzskata, ka apsūdzētājam, ievērojot viņa vecumu, nav piemērojams arī panta sankcijā paredzētais soda veids piespiedu darbs, jo apsūdzētais kā pensionārs ir darbnespējīga persona. Turklāt pats apsūdzētais norādīja, ka viņam ir dažādas veselības problēmas, kas var ierobežot iespēju izpildīt šo soda veidu. Pastāvot šādiem apstākļiem sods par izdarīto noziegumu /pers. A/ nosakāms brīvības atņemšanas soda veidā.

Izvērtējot apsūdzēto /pers. A/ raksturojošos datus un tos pierādījumus, kas var ietekmēt piespriežamā soda mēru, tiesa, ievērojot secina, ka pastāv viens apsūdzētā atbildību mīkstinošs apstāklis nav konstatēts neviens atbildību pastiprinošs apstāklis. Apsūdzētais ir apzinājies nodarījuma kaitīgās sekas un apņēmies turpmāk ievērot likumpaklausības principus.

Ievērojot iepriekš norādītos apstākļus to saistībā ar normatīvo regulējumu, tiesa atzīst, lai apsūdzētais /pers. A/ pildītu likumus un turpmāk atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas un soda mērķa sasniegšanai, viņam piemērojams brīvības atņemšanas sods atbilstoši Krimināllikuma 221.[1] panta pirmās daļas sankcijai. Turklāt pastāv pamats sodu nenoteikt sankcijā paredzētās maksimālās robežas apmērā.

Tomēr, ņemot vērā /pers. A/ personību raksturojošos datus – to, ka noziedzīga nodarījuma izdarīšanas laikā viņš bija nesodīts, valsts apsūdzības viedokli par nosakāmo sodu, kā arī apsūdzētā attieksmi pret izdarīto, solījumu vairs neizdarīt likumpārkāpumus, tiesa gūst pārliecību, ka arī neizciešot sodu apsūdzētais turpmāk neizdarīs likumpārkāpumus, līdz ar to ir iespējams dot apsūdzētajam iespēju ar savu turpmāko uzvedību pierādīt apņemšanos būt likumpaklausīgam un sodu noteikt nosacīti, piemērojot Krimināllikuma 55.panta pirmās un otrās daļas noteikumus, kas nosaka, ka tiesa nolemj sodu neizpildīt, ja notiesātais pārbaudes laikā neizdarīs jaunus likumpārkāpumus un izpildīs kriminālsodu izpildi reglamentējošā likumā noteiktos pienākumus.

Vienlaicīgi, ievērojot izdarītā nozieguma raksturu, lai veicinātu apsūdzētā resocializācijas procesu, tiesa uzskata, ka apsūdzētajam uzliekams Krimināllikuma 55.panta sestās daļas 3.punktā paredzētais pienākums – piedalīties probācijas programmās saskaņā ar Valsts probācijas dienesta norādījumiem.

Noziedzīgo nodarījumu /pers. A/ izdarījis 2014.gada 25.novembrī, tas ir, pirms Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2014.gada 2.decembra sprieduma. Tādejādi galīgais sods /pers. A/ nosakāms saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piektās daļas nosacījumiem – daļēji saskaitot šajā spriedumā noteikto brīvības atņemšanas sodu ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2014.gada 2.decembra spriedumā noteikto brīvības atņemšanas sodu.
Šajā kriminālprocesā apsūdzētais aizturēts 2014.gada 25.novembrī plkst.10.50 un atbrīvots 2014.gada 27.novembrī 10.40. Saskaņā ar Krimināllikumu 52.panta piekto daļu iepriekšējā apcietinājuma laiks, brīvības atņemšanas soda reālas izciešanas gadījumā, ieskaitāms soda termiņā, vienu iepriekšējā apcietinājuma dienu skaitot par vienu brīvības atņemšanas dienu.

Apsūdzētajam/pers. A/ piemērotais drošības līdzeklis – uzturēšanās noteiktā vietā, atstājams negrozīts un atceļams pēc sprieduma spēkā stāšanās.

Rīcība ar lietiskajiem pierādījumiem – divām 0,5 litru pudelēm ar spirta un ūdens šķidrumu, izlemta pirmstiesas procesā – šķidrums pilnībā izmantots ķīmiskās izpētes rezultātā, pudeles iznīcinātas pamatojoties uz procesa virzītāja 2014.gada 10.decembra lēmumu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 511., 520., pantu, tiesa

n o s p r i e d a :

/pers. A/, personas kods /personas kods/, atzīt par vainīgu nozieguma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 221.[1] panta pirmajā daļā un sodīt viņu ar brīvības atņemšanu uz 4 (četriem) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 55.panta pirmo un trešo daļu, brīvības atņemšanas sodu noteikt nosacīti ar pārbaudes laiku uz 6 (sešiem) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piekto daļu, galīgo sodu /pers. A/ noteikt pēc spriedumu kopības, daļēji saskaitot šajā spriedumā noteikto sodu ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2014.gada 2.decembra spriedumā noteikto sodu, brīvības atņemšanu uz 6 (sešiem) mēnešiem ar pārbaudes laiku uz 6 (sešiem) mēnešiem.

Uzlikt /pers.A/ pienākumu piedalīties probācijas programmās saskaņā ar Valsts probācijas dienesta norādījumiem.

Atbilstoši Krimināllikuma 52.panta piektās daļas noteikumiem, brīvības atņemšanas soda reālas izciešanas gadījumā soda termiņā ieskaitīt aizturēšanas laiku no 2014.gada 25.novembra līdz 2014.gada 27.novembrim, kas atbilst 2 (divām) brīvības atņemšanas soda dienām.

Saskaņā ar Latvijas Sodu izpildes kodeksa 155.panta pirmās daļas 1.punktu /pers. A/ 10 (desmit) darba dienu laikā pēc sprieduma spēkā stāšanās jāierodas reģistrēties Valsts probācijas dienestā.

/pers. A/ piemēroto drošības līdzekli – uzturēšanos noteiktā vietā, atcelt pēc sprieduma stāšanās likumīgā spēkā.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā Rīgas apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību vai protestu Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesā tikai daļā par piespriesto sodu vai pieļautajiem procesa pārkāpumiem.

Pilna sprieduma pieejamības datums 2015.gada 12.februāris.

Tiesnese I.Ramane